

כִּי לְעוֹלָם תְּסַדֹּדוּ. הוֹדוּ לְאַלְקֵי הָאֱלֹקִים כִּי לְעוֹלָם תְּסַדֹּדוּ", ואומרים אותו כִּי נֹאמַר בּו
 "נִתַּן לָחֶם לְכָל בְּשָׂר כִּי לְעוֹלָם תְּסַדֹּדוּ".

ואמרו אביי ורבא, שהטעם לכך שתחילה אוכלים, ואחר כך אומרים הלל, כי אין
 אומרים את ההלל אלא על נפש שבעה וכרס מלאה^א.

דף כ"ו

וכל זה במקום שאין לחוש שישתכרו, אבל כשיש לחוש שישתכרו באכילתם, אומרים
 הלל תחילה.

וכן הורה רב פפא כשנזדמן לבית כנסת של אבי גיבר במחוזא, וגזר להם תענית, וירדו
 גשמים קודם חצות, מאחר שהשכרות מצויה אצלם, חשש שאם יאכלו תחילה,
 ישתכרו, ויפשעו, ולא יאמרו הלל, ולכן תחילה אמרו הלל, ואחר כך אכלו ושתו.

סליק פרק סדר תעניות אלו

^א ובפסוקי דזמרה נוהגין לומר שחרית, ודווקא בפסוקי דזמרה קודם התפלה, אבל בשעת תפלה אין אומרים אותו אלא
 בנפש שבעה ובכרס מלאה. [תוס'].